

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **A. Ž.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu ministra spravedlnosti,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 2.6.2011 se žalobce domáhal, aby soud vydal „rozsudek: „Ministr spravedlnosti ČR je povinen vydat rozhodnutí“ o tom, zda podá či nikoli návrh na zahájení kárného řízení se státním zástupcem JUDr. T. B., na základě podnětu žalobce A. Ž. ze dne 20.4.2011. Žalobce uvádí, že o jeho podnětu na zahájení kárného řízení („kvůli úmyslnému krytí trestné činnosti“) měl žalovaný rozhodnout, ať už jakkoliv. Nezákonný zásah pak žalobce spatřuje ve skutečnosti, že žalovaný o podnětu nerozhodl; v petitu navrhl, aby soud vyslovil, že „Ministr spravedlnosti ČR je povinen vydat „rozhodnutí“ o tom, zda podá či nikoli návrh na zahájení kárného řízení se státním zástupcem JUDr. T. B., na základě podnětu žalobce A. Ž. ze dne 20.4.2011.“

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že podání žalobce bylo vyhodnoceno jako podnět k výkonu dohledu ve smyslu ust. § 12 d) zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, a jako takové bylo postoupeno Městskému státnímu zastupitelství; žalobce byl o tomto postupu vyrozuměn, jak vyplývá i ze spisu předloženého soudu.

Přestože se dle petitu (závěrečného návrhu) žalobce domáhá vyslovení povinnosti ministra vydat „rozhodnutí“ a zdánlivě by tak žaloba mířila na ochranu proti nečinnosti žalovaného, podání žalobcem označené, jako „žaloba na nezákonný zásah“, soud podle obsahu vyhodnotil rovněž jako žalobu na nezákonný zásah, neboť žalobce tvrdí, že nevydáním „rozhodnutí“ o tom, zda ministr podá návrh na zahájení kárného řízení či nikoliv, je žalobce zasažen na svých právech.

Z textu samotné žaloby je zřejmé, že se nejedná o žalobu, která by mohla být projednána ve správním soudnictví. Ve správním soudnictví je totiž nezbytnou podmínkou řízení to, aby žaloba směřovala proti správnímu orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Z žaloby žalobce v daném případě vyplývá, že nesouhlasí s postupem ministra spravedlnosti, jímž byl podnět žalobce k zahájení kárného řízení postoupen dle sdělení z 2.5.2011 Městskému státnímu zastupitelství v Praze k výkonu dohledu ve smyslu ust. § 12d zákona o státním zastupitelství.

Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i

právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se za správní orgán považuje orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

V projednávané věci předně dospěl soud k závěru, že není splněna jedna z podmínek řízení, přitom se jedná o nedostatek neodstranitelný. Nedostatek podmínky řízení soud spatřuje v tom, že žalobce se mylí v tom, že do jeho práv bylo zasaženo v důsledku chybného postupu (příp. nečinnosti) správního orgánu, když pojem správního orgánu je nutno vykládat v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Klíčovým ustanovením pro určení věcí spadajících do pravomoci soudů ve správním soudnictví je § 2 s. ř. s. Správní soudnictví je koncipováno jako soudnictví veřejného práva a soudy v něm poskytují ochranu jen ve věcech subjektivních oprávnění a povinností veřejnoprávního charakteru a rozhodují v dalších věcech veřejného práva, v nich však jen tehdy, jestliže s. ř. s. takovou ochranu výslovně a konkrétně zakládá. Žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu či na ochranu před nečinností nebo nezákonným zásahem správního orgánu lze podat jen tam, kde podle předpisů hmotného práva správního je založena pravomoc správního orgánu rozhodovat či jinak konat ve věcech veřejnoprávních.

Stran posouzení pravomoci ministra spravedlnosti podat samotný návrh na zahájení kárného řízení, Městský soud v Praze poukazuje na náleznost Ústavního soudu ze dne 6.4.2006, sp.zn. I. ÚS 182/05, ve kterém se Ústavní soud zabýval povahou právních vztahů v rámci kárné odpovědnosti státních zástupců. Ústavní soud v tomto nálezu konstatoval, že v případě podání návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti státního zástupce se jednalo o právní úkon v rámci pracovněprávního vztahu, ve kterém jménem zaměstnavatele – České republiky v postavení právnické osoby – činí právní úkony vedoucí příslušné organizační složky státu. Fakt, že se přitom v právních vztazích v rámci návrhu na zahájení kárného řízení rovněž zobrazují i prvky vztahů veřejnoprávních, nemůže dle Ústavního soudu ještě sám o sobě mít za následek popření názoru, že daný právní vztah je vztahem pracovněprávním. Co se týče návrhu na zahájení kárného řízení, Ústavní soud uvedl, že je formou iniciativního jednání organizační složky státu, nikoli autoritativního rozhodnutí; zaměstnavatel (stát) reaguje na určité porušení povinností vyplývajících pro jeho zaměstnance (státního zástupce) z jejich pracovního poměru, a to především za účelem řádného výkonu jejich povinností, které tvoří součást jejich pracovního poměru. V případě podání návrhu na zahájení kárného řízení tak ministr nevystupuje jako orgán státní správy. Návrh na zahájení kárného řízení je formou iniciativního jednání organizační složky státu, nikoli autoritativního rozhodnutí. Návrh na zahájení kárného řízení není ani „rozhodnutím“ o veřejných subjektivních právech, ministr spravedlnosti nevystupuje při podávání návrhu jako správní orgán.

Zákon o státním zastupitelství nezná institut „rozhodnutí“ o tom, zda bude či nebude podán návrh na zahájení kárného řízení, nebo-li ministr, popř. žalovaný, pokud vykonává státní správu státního zastupitelství, nemá pravomoc vydat rozhodnutí o tom, zda podá či nepodá kárnou žalobu. Soud by proto ani nemohl výrokem vyslovit, že takovou povinnost označený žalovaný má, jak se žalobce domáhal.

Postupem žalovaného nadto ani nemohlo být zasaženo veřejné subjektivní právo (§ 2 s.ř.s.) žalobce, tento postup nepředstavuje ani zásah, pokyn nebo donucení (dále jen "zásah") „správního orgánu“ ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm a) s.ř.s., který by byl zaměřen

přímo proti žalobci ve smyslu ust. § 82 a násl. s.ř.s.. Žalobce také ani netvrdí v jakém právu byl postupem žalovaného přímo zkrácen.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud návrh na zahájení řízení odmítne, nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, a nelze proto v řízení pokračovat. Soud proto žalobu odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 27.9. 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu